

РЕШЕНИЕ

№ 82

гр. София, 20.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 6-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Камен Иванов

Членове: Владимир Астарджиев
Величка Цанова

при участието на секретаря Нина Ш. Вьонг Методиева
в присъствието на прокурора В. Ст. С. А. Б. Х.
като разгледа докладваното от Камен Иванов Въззивно наказателно дело от общ характер № 20241000600062 по описа за 2024 година

Настоящото въззивно производство по реда на чл.327 вр.чл.318 и сл.НПК е образувано по въззивна жалба,вх.№100690/02.11.2023 година,подадена от С. Я. П.,с установена самоличност,ЕГН ***** чрез адв.К. Ч. от САК,с посочен съдебен адрес,против присъда №166/25.10.2023 година,постановена по нохд №3234/2023 година по описа на Софийски градски съд.

С присъда №166/25.10.2023 година подсъдимия С. Я. П.,роден на ***** година в гр.***,българин,български гражданин,с адрес в село ***,ул.“****“№ *,със средно образование,женен,управител на фирма,неосъждан,ЕГН ***** е признат за виновен в това,че на 22.09.2021 година в гр.София,при управление на МПС-л.а.марка „БМВ“ ,модел „535Д ХДрайв“,ДК№***** по бул.“Цариградско шосе“,с посока на движение от бул. „Ал. Малинов“ към гр.Пловдив,в района на № 90 в нарушение на правилата за движение,визирани в чл.20 ал.2,изр.2 ЗДВП по непредпазливост причинил смъртта на М. К .Е.,поради което на основание чл.343 ал.1,б.“в“ вр.чл.342 ал.1,пр.3 вр.чл.58А ал.1 НК му е наложил наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 /една/ година,а на основание

чл.66 ал.1 НК е отложил изпълнението на наказанието „лишаване от свобода“ за срок от ТРИ години,считано от влизане в сила на присъдата.

Съдът,на основание чл.343г вр.чл.37 ал.1,т.7 НК,е лишил подсъдимия С. Я. П., ЕГН ***** от право да управлява МПС за срок от една година,считано от влизане на присъдата в сила.

Подсъдимият С. Я. П. е осъден да заплати направени по делото разноси в размер на 2040.20 лева по сметка на СДВР /представляващи възнаграждения за вещи лица /,както и по пет лева държавна такса за всеки служебно издаден изпълнителен лист,на основание чл.189 ал.3 НПК и Тарифа № 1,т.7 ЗДТ.

С въззивната жалба,допълнена надлежно,се твърди,че атакуваният съдебен акт е незаконосъобразен,постановен е при допуснати съществени процесуални нарушения,,...при събиране, проверка и оценка на доказателствата.....което е довело до ограничаване правото на защита...“,като е нарушен материалния закон и наложеното наказание е явно несправедливо.Сочи се,че съдебното производство се е развило по реда на гл.27,чл.371,т.2 НПК и подсъдимият е признал фактите по обвинението,но съдът не е съобразил всички факти и обстоятелства,обуславящи съставомерността на деянието.Сочи се,че незаконосъобразно съдът не е приложил нормата на чл.55 ал.3 вр.ал.1 НК,като в тази връзка се сочи,че наказанието е явно несправедливо и с него не се постигат целите по чл.36 НК.

След изготвяне на мотивите към атакуваната присъда са акцентирани оплакванията,че незаконосъобразно първият съд не е намерил да са налице условия за определяне наказание по реда на чл.55 НК,въпреки,че такива са били налице-самопризнания,млада възраст,чисто съдебно минало, социална и трудова ангажираност,отлични характеристични данни,липса на предишни нарушения по ЗДвП,оказана помощ на пострадалата,неправомерно поведение на пострадалата при пътно-транспортното произшествие.По същество се претендира да се приеме наличие на многобройни смекчаващи вината и наказателната отговорност обстоятелства при условията на чл.55 НК,като и най-лекото наказание се оказва несъразмерно тежко.

Едновременно с това се поставя въпроса за това могъл ли е подсъдимия да предвиди и да предотврати настъпването на общественоопасните последици,като се формира твърдение,че подсъдимият „...е бил в невъзможност да предвиди или предотврати събитието....“ с оглед приетото

от съда съпричиняване от страна на пострадалата.Сторено е оплакване за нарушаване на материалния закон при определяне размера на наказанието „лишаване от свобода“,като се сочи,че са били налице условия при прилагане разпоредбата на чл.55 ал.3 НК на подсъдимия да не се налага наказание по чл.343г вр.чл.37,ал.1,т.1 НК.Позовава се на разписаното в ТР№1 от 2023 година на ОСНК при ВКС.

Претендира изменение на присъдата и постановяване на съдебен акт,с който се намали по размер наложеното наказание на подс.С. П.,като се приложи нормата на чл.55 ал.3 НК и не му се налага наказание по реда на чл.343г вр.чл.37 ал.1,т.7 НК.

Пред въззивния съд страните не правят доказателствени искания.

Защитникът на подсъдимия С. П.,адв.Ч. поддържа подадената въззивна жалба,като акцентира на оплакване за незаконосъобразност,свързано с определяне наказанията на подсъдимото лице..Сочи,че първият съд по същество обосновано и аргументирано е обсъдил фактите по делото с изключение на тези,относими към определяне наказание на подсъдимото лице.Намира,че неправилно е определено наказанието „лишаване от свобода“,като необосновано не е прието да са налице условията на чл.55 ал.3 вр.ал.1 НК.Сочи се,че фактите,признати от подсъдимия надлежно по реда на чл.371 т.2вр.чл.372 ал.4 вр.ал.3 НПК не се оспорват,но съдът не е приложил правилно Закона, доколкото са налице категорично многобройни смекчаващи вината и наказателната отговорност обстоятелства,а едно от тях-съпричиняването на вредоносния резултат от страна на пострадалата М. Е.,е изключително по своя характер.Акцентира се на поведението на подсъдимото лице към инкриминирания момент,оказаната помощ,изразеното още на досъдебното производство съжаление за случилото се,процесуалното поведение в цялост,добрите характеристични данни,вкл. липса на предходно осъждане и липса на водени против него наказателни производство.Поддържа липса на каквото и да е отегчаващо вина и наказателна отговорност обстоятелство.

Въз основа на признатите от подсъдимия факти,приети за безспорно установени от съда по реда на чл.373 ал.2 НПК,защитата изтъква,че първият съд не е оценил в достатъчна степен относителната тежест на характеристичните данни за подсъдимото лице,отношението към стореното

престъпно деяние,искреното разкаяние.Намира,че с наказание,определено по реда на чл.55 НК,без да се налага кумулативното наказание „лишаване от право да управлява МПС“ при съобразяване изложеното в ТР№1/13.04.2-23 година на ВКС,ще се реализират целите,разписани в чл.36 НК,ще се реализират генералната и специална превенции на наказанието.

Претендира,че и представителят на държавното обвинение пред първия съд е поддържал такава позиция,касателно начина на определяне на наказание,включително без лишаване на подсъдимия от право да управлява МПС.

В обобщение претендира постановяване на съдебен акт,с който се измени атакуваната присъда,като се определи наказание „лишаване от свобода“ по реда и при условията на чл.55ал.3 вр. ал.1 НК,намали се по размер наложеното наказание «лишаване от свобода» на подс.С. П., като се приложи нормата на чл.55 ал.3 НК и не му се налага наказание по реда на чл.343г вр.чл.37 ал.1,т.7 НК.

Подсъдимият поддържа позицията на защитата си,изразява съжаление за случилото се,сочи как поведението му се отразява напред в житейски и професионален план.

По реда на чл.333 ал.2 НПК Моли за справедлив съдебен акт,като не бъде лишаван от право да управлява моторно превозно средство.

Представителят на Софийска апелативна прокуратура по същество е оспорил основателността на подадената въззивна жалба от защитата.Сочи,че съдебният акт е обоснован и законосъобразен ,включително в частта,касателно определяне вид и размер на наказание за подсъдимото лице. Намира,че правилно са отчетени всички обстоятелства,обуславящи наказателната отговорност на подсъдимия П..Намира,с оглед тежкия вредоносен резултат,че прилагане нормата на чл.55 ал.3 вр.ал.1 НК и отмяна на наказанието по чл.343г НК би било прекалено снизхождение към подсъдимия. Приема,че съдът правилно е определил наказания на подсъдимия,като те са съобразени със степента на обществена опасност на деянието и дееца.

В обобщение представителя на държавното обвинение иска да се постанови съдебен акт,с който се потвърди атакуваната присъда като законосъобразна.

Пред въззивния съд частния обвинител и повереника му не се явяват,редовно призовани.

Съдът,като взе предвид направените оплаквания във въззивната жалба на защитата,поддържани пред настоящия съд от защитата и подсъдимото лице,заявеното от представителя на САП,като провери изцяло атакувания пред него съдебен акт при условията на чл.313 НПК и чл.314 от НПК,приема за установено следното:

В хода на проведено съкратено съдебно следствие от първия съд по реда на гл.XXVII от НПК,чл.371 т.2 НПК,фактическата обстановка е приета за изяснена в нейната пълнота,подкрепена от самопризнанието на подсъдимото лице.При изпълнение на задълженията си съдът е изградил вътрешното си убеждение въз основа на надлежно установен доказателствен обем.Фактическата обстановка по делото е еднозначно и категорично установена и е ясно изложена в мотивите на първоинстанционния съд.С тези факти и установени обстоятелства по делото,приети от първия съд, въззивната инстанция се съгласява и ги възприема изцяло.Не установява нови фактически положения. Възприетите от първоинстанционния съд факти и изяснената чрез оценката им в съвкупност фактическа обстановка се споделя изцяло от настоящия съдебен състав и преповтаряне не се налага.Не са нарушени онези правила на Закона,регламентиращи дейността на съда по събиране,проверка и оценка на доказателствата.Доколкото обаче приетите за установени факти са поставени в основата на изведените решаващи изводи на I-инст.съд за вина на подсъдимия С. П.,правна квалификация на деянието и наказателната и отговорност,а и за да се дадат аргументирани отговори на поставени от защитата въпроси по наказателно-правния спор,те следва да се подчертаят отново.

В мотивите си първия съд е описал последователно фактите,релевантни за установяване предмета на доказване по делото по см.на чл.102 НПК,съобразявайки се с очертаните фактически рамки в обвинителния акт.Приетите от първия съд факти се споделят от настоящата съдебна инстанция,която приема следната фактическа обстановка:Подсъдимият С. Я. П. е роден на ***** г. в гр. ***,българин,български гражданин е,със средно образование,женен,не е осъждан,вж.справка за съдимост,т.2,л.102 ДП,ЕГН *****.Подсъдимият С. П. е правоспособен водач на МПС,като

на негово име е издадено свидетелство за правоуправление № 283079263 на 29.09.2016 година, валидно до 29.09.2021 година, т.е. към инкриминираната дата е притежавал надлежно удостоверена правоспособност за категория “С“, “ТкТ“, “В“, “М“, “АМ“, вж. справка от МВР-ОДМВР гр.Благоевград, л.135, т.1-ви от ДП.

На 22.09.2021 година, около 20,30 часа в гр.София С. Я. П. управлявал моторно превозно средство лек автомобил, марка „БМВ“, модел „535Д ХДрайв, Д.К.№ ***** по бул. „Цариградско шосе“, с посока на движение от бул. „Александър Малинов“ към гр. Пловдив. В пътен участък в района на №90 за посоката на движение на управлявания от подсъдимия П. автомобил пътното платно на бул. „Цариградско шосе“ представлявало прав и равен пътен участък, покрит с дребнозърнест асфалт, без дупки, без наклон, без неравности или посипаности, предназначен за еднопосочно движение на пътни превозни средства, с разрешена скорост до 80 км/час, сигнализирана с пътен знак „В26“. В началото на отсечката в района на № 90, считано в посоката на движение на управлявания от П. лек автомобил, пътното платно на бул. „Цариградско шосе“ се състояло от три пътни ленти, всяка от които с ширина от 3,50 метра. В дясната зона на пътното платно имало и зона с ширина от 3,50 метра, обозначена с пътна маркировка „коси успоредни линии“ „М 15“, а след това пътното платно преминавало в четири обособени пътни ленти, всяка от които с ширина от 3,50 метра, разделени с пътна маркировка „М3“-единична прекъсната линия.

С. Я. П. управлявал моторно превозно средство лек автомобил, марка „БМВ“, модел „535Д ХДрайв, Д.К.№ ***** в посочения времеви период, като пътното платно било влажно и движението се осъществявало в тъмната част на денонощието. В района на №90 имало добра видимост, осигурена от изкуствено /улично/ осветление. С. П. управлявал лекия автомобил със скорост на движение от около 84 км/час и приближавал отсечката в района на № 90 на бул. „Цариградско шосе“, движейки се в най-лявата от трите пътни ленти.

В същото време, около 20,30 часа на 22.09.2021 година пешеходецът М. К .Е. предприела пресичане на пътното платно на бул. „Цариградско шосе“ в района на № 90 от дясно на ляво, спрямо посоката на движение на лекия автомобил, управляван от С. П., малко след мястото, където в дясната зона на

пътното платно имало зона,обозначена с пътна маркировка „коси успоредни линии“-„М15“ и три пътни ленти за движение на пътни превозни средства.

В момента, в който М. Е. навлязла /стъпила/ на пътното платно,управлявания от С. П. лек автомобил отстоял на разстояние около 132 метра от пешеходката и П. имал обективна възможност да възприеме навлязлата на пътното платно и пресичаща с бърз ход пешеходка М.Е..Имал пряка видимост пред фронта на автомобила и към пешеходеца Е. през предното стъкло на автомобила.Без да променя посоката си на движение пешеходката Е.,с бърз ход продължила пресичането по ширината на пътното платно на бул.,„Цариградско шосе“, при което достигнала до крайна лява пътна лента,в която се движел управлявания от подсъдимия С. П. лек автомобил.

В този момент П. възприел пешеходката Е. и предприел действия към намаляване скоростта на движение и спиране на автомобила,без самият лек автомобил да оставя спирачни следи.

При пресичането Е. навлязла в крайната лява пътна лента,достигайки място,отстоящо по ширина на пътното платно на около 11,5-12,0 метра вляво от десния край на пътното платно,а по дължина на пътното платно-от 1,0 метър преди до 1,0 метър след линията на ориентира,приет при извършения впоследствие оглед на местопроизшествие.В този момент и на това място настъпил инициалния удар между пешеходката М. Е. и дясна предна част на управлявания от С.П. лек автомобил.В момента на т.н.“инициален удар“ лекия автомобил се движел със скорост от около 55 км/час.Ударът се реализирал /настъпил/ между дясната предна зона на лекия автомобил и лявата страна на пешеходката Е.,като вследствие удара тялото на пешеходеца било „качено“ на предния капак на автомобила,достигнало с глава челното стъкло в зоната на дясната чистачка,след което било отхвърлено напред и в дясно,като се установило върху пътното платно,на около 15 метра след линията на ориентира,приет при извършения впоследствие оглед на местопроизшествие.

След инициалния удар управлявания от С. П. лек автомобил продължил движението си в крайна лява пътна лента в процес на спиране и без да оставя видими спирачни следи се установил в крайната лява пътна лента,на около 45 метра след мястото на удара.

При анализът на съдебно-медицинските изследвания за пострадалата М.Е. се установява ,че в резултат на удара и последователните контакти на тялото на пешеходката с предния капак,и предно стъкло на автомобила с последващо падане на пътното платно,са получени травматични увреждания при действие на твърди,тъпи предмети,по механизъм на удари с/или върху такива,като могат да се получат при описаното ПТП,и въздействие на частите на автомобила върху увредената.В следствие пътнотранспортното произшествие и описаните травмиращи въздействия на автомобил и пътнo платно върху тялото на пострадалата,поради получените тежки,несъвместими с живота травматични увреждания,М.Е. починала.Смъртта настъпила сравнително бързо и била неизбежна.

Експертно установено е,че М.Е. получила несъвместима с живота тежка съчетана травма, изразила се морфологично в:

- закрита черепно-мозъчна травма /разкъсно-контузна рана на главата,субарахноиден кръвоизлив под меките обвивки на главния и малкия мозък/,

- закрита гръдна травма /двустранни контузии на белите дробове/,

- закрита коремна травма /кръвонасядане на мастните капсули на бъбреците/,

- травма на опорно-двигателния апарат /счупване на лява бедрена кост с надлежашо кръвонасядане на бедрото,охлузвания на глезените и на лявото коляно/.

Категорично е експертното заключение за причинно-следствената връзка между настъпилото пътнo произшествие и причинената смърт на пострадалата.

Установено е,че подсъдимия,като водач на МПС е изпробван за употреба на алкохол и наркотици.Констатират се отрицателни резултати.

Няма спор и по делото е прието еднозначно,че управляваният от подсъдимия С. П. лек автомобил е бил технически изправен.

Събрани са доказателства за личността на подсъдимия П.,подробно изложени в мотивите на първия съд.

Горната,описана и в обвинителния акт фактическа обстановка,настоящият съд,както това е сторил и първия съд,се приема за

установена на основа сторено по реда на чл.371,т.2 НПК самопризнание на фактите по обвинителния акт от подсъдимия П.,подкрепено от събран в досъдебното производство доказателствен обем,проверен от първия съд при условията на чл.372 ал. 4 НПК.Изчерпателно в мотивите си първият съд е посочил доказателствените източници,формирали вътрешното му убеждение по фактите:

-от гласни доказателствени средства,протоколи от разпита на подсъдимия С. Я. П.,л.л.50-51 ДП,том 1-ви и показанията на свидетелите С. Р. П.,л.л.43-44 ДП,том 1-ви,Д. Е. Й.,л.л.47-48 ДП,том 1-ви,Ф. М.,л.л.54,60-61 ДП,том 1-ви,П. Д. Д.,л.л. 62-63 ДП,том 1-ви,

-от писмените доказателства и писмените доказателствени средства:констативен протокол № К-453/22.09.2021 година,протокол за оглед на местопроизшествие от 22.09.2021 година,ведно със скица и фотоалбум,л.л.24-36 ДП,том 1-ви,фиш за спешна медицинска помощ от 22.09.2021 година, протокол за извършване на проверка за употреба на наркотични или упойващи вещества от 22.09.2021 година,л. 39 ДП,том 1-ви,свидетелство за регистрация на МПС,справка за съдебномедицинска аутопсия № 803/2021 година,л.65 ДП,том 1-ви,писмо от 06.10.2021 година на от ОДМВР гр.Благоевград с приложени снимки от АИС „БДС“ и справка нарушител/водач,л.л.135-141 ДП,том 1,писмо от 21.10.2021 година от Отдел „Пътна полиция“ към СДВР с приложени копия на документи,протокол за доброволно предаване от 30.10.2021 година,писмо от 05.10.2021 година от Районен център 112 – София,Дирекция „Национална система 112“ към МВР,л.162 ДП,том 1,писма от Столична община и „Улично осветление“ ЕАД с приложени документи и скици,л.л.2-56 ДП,том 2-ри,писма от СБАЛАГ „Майчин дом“,Държавна агенция закрила на детето,Агенция за социално подпомагане,писма от НОИ, НЗОК,МБАЛ по неврология и психиатрия,ЦПЗ,„Проф.Никола Шипковенски“ и ЦПЗ „София Област“, справка за съдимост на С. П.,л.102 ДП,том 2,

-веществени доказателствени средства:4 бр.оптични носители,л.157,160,163 ДП,

-способи на доказване:съдебномедицинска експертиза на труп № 803/2021 година,л.66-74 ДП,том 1-ви,съдебно-химическа експертиза №А-718/2021 година,л.75 ДП,съдебно-химическа експертиза № Т-718/2021

година,л.76-77 ДП,том 1,авто-техническа експертиза и фотоалбум,л.88-94 ДП,том 1, комплексна медицинска,видео и авто-техническа експертиза,л.л.98-118 ДП,том 1-ви.

По същество спор по делото,по отношение на установените релевантни факти,между страните няма.

При въззивната проверка е видно,че за да изгради вътрешното си убеждение първият съд,макар и изключително лаконично,с оглед развитото се производство по гл.27 НПК,е анализирал и оценил няколко групи доказателства и доказателствени средства,установени в хода на досъдебното производство,отчитайки стореното самопризнание по фактите от страна на подсъдимия и отчитайки ,че това признание се подкрепя от събраните на досъдебното производство доказателства. При условията на чл.305 ал.3 изр.първо НПК съдът е анализирал гласните доказателствени средства с останалия доказателствен обем-писмени доказателства и експертни заключения по реда на чл.144 и сл. НПК,а в процеса на анализ и оценка се е съобразил с тяхната логична обусловеност, непротиворечивост и вътрешно съответствие на общия доказателствен обем,както и със стореното от подсъдимия признание по фактите.Не се налага допълнителен анализ на тези групи доказателства и не се налага преповтарянето им.Въззивният състав се съгласява изцяло с обективизираната оценка на фактите и приема,че решаващите изводи на първоинстанционния съд досежно приетите за установени факти по делото са законосъобразни и обосновани.Обективизираното в съдебния акт вътрешно убеждение на съда е изградено въз основата на обективно,всестранно и пълно изследване на всички факти и обстоятелства по делото,като в изпълнение на задължението си по чл.373 ал.3 НПК,съдът е посочил кои факти приема за доказани и въз основа на какви доказателства и доказателствени средства изгражда вътрешното си убеждение.Установените,неоспорени и от страните,във възможен обем релевантни факти и обстоятелства в хода на досъдебното производство са подложени на правна оценка,която в основата си е изградена в съответствие със Закона и принципите на формалната логика-принцип за тълкуване и оценка на релевантни факти и обстоятелства от съществено значение за изясняване на обективната истина в процеса.

Въззивният съд,както и първия съдебен състав приема,че стореното

признание на фактите от страна на подсъдимия се подкрепя от събраните на досъдебното производство доказателства. Противоречия в източниците,относно обстоятелството,че подсъдимият П. е управлявал моторното превозно средство няма.Обсъдени от първия съд коректно са писмените доказателства и писмените доказателствени средства,установяващи данните за конкретния пътен участък в района на местопроизшествието,начина на организация на движение с вертикална и хоризонтална сигнализация-протокол за оглед на местопроизшествие,скица и фотоалбум към него,условията на време,място и обстановка,в които се е реализирало пътнотранспортното произшествие.Коректно първият съд е посочил,че „...всички доказателствени източници по делото са непротиворечиви и в пълнота изясняват фактическата обстановка по делото,като подкрепят направеното от подсъдимия С. П. признание на описаните в обстоятелствената част на обвинителния акт фактически положения. С оглед разпоредбата на чл.373 ал.3 НПК,съдът е задължен в мотивите на присъдата си да приеме за установени обстоятелствата,изложени в обвинителния акт,като се позове единствено на направеното самопризнание и на доказателствата,които го подкрепят.В настоящия случай липсват доказателствени материали,които да обективират каквото и да било съществено противоречие с изложените в обстоятелствената част на обвинителния акт факти,поради което не се налага и обсъждане на доказателства по реда на чл.305 ал.3 изр.2 вр.чл.374 НПК.Всички събрани и проверени в хода на досъдебното производство доказателствени източници подкрепят еднопосочно и безпротиворечиво изложената фактическа обстановка“

На тази основа е приета за установена по несъмнен начин фактическата обстановка,описана в обвинителния акт.Въз основа на нея първият съд е изградил и правните си изводи.

Въззивният съд намира за неоснователно оплакването на защитата,че атакуваният съдебен акт е незаконосъобразен,постановен е при допуснати съществени процесуални нарушения,„...при събиране, проверка и оценка на доказателствата.....което е довело до ограничаване правото на защита...“.Съдът в преценката за законосъобразност преценява съответства ли акта на проверявания съд на нормите на материалния и процесуалния закон,като в рамките на тази преценка съдът преценява дали е допуснато

съществено процесуално нарушение, дали то е отстранимо и дали, ако е допуснато, е довело по някакъв начин до ограничаване на процесуалните права на подсъдимия, на неговия защитник или на останалите страни в процеса. Такива нарушения, водещи до нарушаване правата на страните в процеса са напр. неправилно приложена или неприложена норма на процесуалния закон, нарушение при събиране и проверка на доказателствения обем, нарушение при изготвяне на съдебния акт, липса на фактически констатации, липса на мотиви.

В конкретния случай съдът не приема, че в хода на проведеното съдебно следствие, включително в хода на воденото досъдебно производство са допуснати процесуални нарушения, още по-малко такива, които да се определят като съществени. Изготвеният обвинителен акт отговоря напълно на изискванията на чл. 246 ал. 2 НПК, като ясно и в пълнота са очертани фактическите рамки на обвинението. Видно е, че в разпоредително заседание, вж. протокол от с.з., 03.10.2023 година, л. 46, 4-ти абзац от делото защитата е заявила становище за липса на допуснати на ДП съществени процесуални нарушения. Фактите, описани в обвинителния акт са признати от подс. П. пред първия съд, като при проведеното съдебно производство по реда на гл. 27 НПК съдът е спазил всички процесуални изисквания на Закона, вж. л. л. 48 и 49 от делото, като се е произнесъл с нарочно определение, след като е разяснил правата на подсъдимото лице, касателно естеството на производството по гл. 27 НПК.

Не се констатираат никакви процесуални нарушения в хода на съдебното производство пред първия съд, а и защитата не твърди конкретика в тази насока.

При така установените факти, първият съд е сторил верен правен извод, че действайки по описания по-горе начин, подсъдимия е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 343 ал. 1, б. "в" вр. чл. 342 ал. 1, пр. 3 НК.

В тази насока споделен е извода на първия съд, че от обективна страна подсъдимият П., на 22.09.2021 година, около 20,30 часа в гр. София, при управление моторно превозно средство лек автомобил марка „БМВ“, модел „535Д ХДрайв“, рег. № *****, по бул. „Цариградско шосе“, с посока на движение от бул. „Александър Малинов“ към гр. Пловдив, в района на №90 е

нарушил правилата за движение по пътищата,разписани в чл.20 ал.2,изр.2 ЗДвП-„Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат,когато възникне опасност за движението“, като не предприел своевременно възможните действия за намаляване на скоростта и спиране при необходимост на автомобила,при което реализирал пътнотранспортно произшествие с пресичащата пътното платно на бул.,„Цариградско шосе“ от дясно на ляво,спрямо посоката на движение на автомобила,пешеходка М. К .Е. и по непредпазливост причинил смъртта ѝ.От обективна страна деянието е осъществено чрез бездействие,като се споделят изводите на първия съд, относно условията на време,място и обстановка на извършване на престъпното деяние.

Посоченото нарушение на закона /чл.20 ал.2,изр.2 ЗДвП/ е в пряка причинно-следствена връзка с настъпилите обществено опасни последици.В тази насока следва да се прецени и разписаното в т.2 от Постановление №1/1983година на ВС на РБ.Обосновано в мотивите си първия съд е признал подсъдимия за виновен в това,че е нарушил правилата за движение по пътищата,които са в пряка причинно-следствена връзка с обществено-опасните последици-това на чл.20 ал.2,изр.2 ЗДвП “Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат,когато възникне опасност за движението“.

По делото обективно е установено,че с поведението си пострадалата Е. е допринесла съществено за настъпване на вредоносния резултат.Видно е,че в нарушение на ЗДвП в качеството си на пешеходец и участник в движението,пострадалата Е. е навлязла с бърз ход на пътното платно на бул.“Цариградско шосе“ в района на №90, и предприела пресичането му по ширина на пътното платно на бул.,„Цариградско шосе“,като достигнала до крайна лява пътна лента,в която лента за движение се движел управлението от подсъдимия С. П. лек автомобил.Няма спор между страните затова,че М.Е. навлязла в крайната лява пътна лента за движение,достигайки място,отстоящо по ширина на пътното платно на около 11,5-12,0 метра вляво от десния край на пътното платно,а по дължина на пътното платно-от 1,0 метър преди до 1,0 метър след линията на ориентира,приет при извършения впоследствие оглед на местопроизшествие и в този момент на описаното място настъпил т.н.“инициален удар“ между нея и дясна предна част на управлението от С. П. лек автомобил.

Подсъдимият е нарушил правилата за движение,установени в чл.20 ал.2,изр.2 ЗДвП,като от субективна страна деянието е извършено при форма на вината непредпазливост във формата на небрежност спрямо съставомерния резултат.Действайки по описания по-горе начин,от субективна страна деянието е извършено от подсъдимия при условията на несъзнавана непредпазливост /небрежност/по см. на чл.11 ал.3,пр.І НК,характеризираща се с два момента–отрицателен и положителен.Подсъдимият П. не е предвиждал конкретна възможност да настъпят обществено-опасни и вредни последици.Налице е и положителният момент при несъзнаваната непредпазливост-деецът е бил длъжен и е могъл да предвиди настъпването на тези вредни последици.Формата на вина е изводима от оценка на действията и цялостното поведение на подсъдимия,описано по-горе от съда,като е оценено поведението предхождащо и съпътстващо изпълнителното деяние.Както е посочил в мотивите си и първия съд“Заключението на експертите е категорично-от техническа и професионална гледна точка причина за пътно-транспортното произшествие са субективни действия на подсъдимия“.

Основателно,отчасти,е развитото във въззивната жалба оплакване на защитата,че при реда за определяне на наказание първият съд е нарушил Закона.Въззивният съд намира,че е основателно оплакването,свързано с липса на точна оценка и относителна тежест на обстоятелствата,релевантни за определяне наказание за конкретно извършено престъпление от едно лице.Поради това първият съд необосновано не е приел да са налице условията на чл.55 ал.1 вр.ал.3 НК.Безспорно е,че обществената опасност на едно конкретно престъпно деяние е основно,обективно,определящо неюридическо негово качество,което го характеризира от гледна точка на неговото отрицателно въздействие върху съществуващи и защитени от Закона обществени отношения.За изясняване на обществената опасност на едно деяние винаги следва да се оцени конкретно характера,начина и степента на увреда на обекта на защита, специфичните качества на дееца,субективните му особености, условията на време,място и обстановка на реализиране на едно престъпно поведение.Обществената опасност е определящото качество на престъпното деяние по отношение на останалите негови свойства,посочени в чл.9 ал.1 от НК,като е основание за проявата на останалите свойства-противоправност и наказуемост.

За такова по вид престъпление законодателят, застанал на принципа на законоустановеност на наказанието, е предвидил наказание „лишаване от свобода“ за срок от ДВЕ години до ШЕСТ години. Преценявайки в тези граници какво конкретно наказание да наложи на подсъдим, съдът следва да се съобрази с всички смекчаващи и отегчаващи вината и наказателната отговорност обстоятелства, да прецени дали смекчаващите такива са многобройни в количествено отношение и да посочи дали някое от тях е изключително по своя характер, както и дали и най-ниското по размер наказание за конкретното деяние няма да се окаже прекалено тежко в установените конкретни условия на определяне на наказателната репресия. Безспорно след сторена оценка на доказателствата, обуславящи наказателната отговорност, съдът следва да се съобрази с разпоредбата на чл.54 НК или да определи наказание по реда на чл.55 ал.1 НК. Доводи в тази насока са изложени в Р№224/07.12.98 год. на ВКС ,н.д.№197/98 год., V-чл. състав.

В конкретния случай съдебното производство пред първия съд се е развило при условията на гл.27 НПК. За първият съд е съществувало задължение да определи наказанието по реда на чл.58а НК, вж. чл.373 ал.2 НПК, а ако намери, че са налице едновременно и условията на чл.55 НК/чл.58а, ал.4 НПК/, да приложи само чл.55 НК, ако е по-благоприятен за дееца.

При тези си оценки първият съд не е бил убедителен и по същество е нарушил Закона.

Макар и да не е допусната груба логическа грешка при анализа и оценката на фактите, свързани с изопачаване, пренебрегване или превратно интерпретиране, въззивният съд намира, че първият съд не е отдал в преценката си дължимата относителна тежест на някои от установените факти и обстоятелства по делото.

Коректно при индивидуализация на наказанието съдът е отчетел чистото съдебно минало на подсъдимия П., факта, че е съдействал за изясняване на механизма на произшествието още в първоначалния момент в разговор с пристигналите на местопроизшествието полицейски служители, съдействал е за разкриване на обективната истина, има безупречно процесуално поведение. Наред с това следва да се отчете факта, че е изразил последователно

съжаление за случилото се,което е изключение в живота му,с добри характеристични данни е,работи,грижи се за семейство и малолетно дете,по отношение на него няма други наказателни производства,а данните за поведението му като водач на МПС го характеризират с ниска степен на обществена опасност,налице е противоправно поведение от страна на пострадалата,съпричинило вредоносния резултат.

Съдът не отчита отегчаващи отговорността обстоятелства.

Видно е,че са налице многобройни смекчаващи вината и наказателната отговорност обстоятелства,като едно от тях-поведението на пострадалата,обстоятелство от съществено значение при отмерване обстоятелствата,относими към определяне на наказателната отговорност на дееца,е изключително по своя характер.Това поведение е отчетено от първия съд като смекчаващо отговорността обстоятелство със значителна тежест,но настоящият съд го определя като изключително по своя характер.Твърденията на защитата в тази насока се споделят изцяло от въззивния съд.Именно при тези условия въззивният съд намира,че неоснователно първият съд е приел,че установените по делото смекчаващи вината и наказателната отговорност обстоятелства не са нито многобройни,нито някое от тях е изключително по своя характер.

За пълнота на изложението следва да се посочи,че макар да е акцентирал в мотивите си,че „...Съдът съобрази и императивната разпоредба на чл.373 ал.2 вр.чл.372 ал.4 вр. чл.371,т. 2 от НПК, която го задължава при постановяване на осъдителна присъда при проведено съкратено съдебно следствие с признаване от подсъдимия на фактите,изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт,да определи наказанието при условията на чл.58а от НК....“,а след определяне на наказанието „лишаване от свобода“ да намали определеното /наложеното/ на подсъдимия С. П. наказание „лишаване от свобода“ с една трета,то това не е сторено коректно.

Съдът не е посочил какво първоначално по размер наказание „лишаване от свобода“ определя и какво по размер наказание налага след намаляването му с една трета,като е посочил единствено,че „...осъди същия да изтърпи наказание лишаване от свобода за срок от една година“.Повече от ясно е,че при определен минимален размер на наказанието за такова по вид престъпление –ДВЕ години,закона е нарушен,защото би следвало

определеното първоначално наказание от съда да е 1 година и 6/шест/ месеца,и едва при намаляване с една трета да остане 1 година „лишаване от свобода“.Но тогава първоначално определеното наказание „лишаване от свобода“ би било определено под предвидения минимален размер,предвиден от Закона.Това е възможно единствено при прилагане на чл.55 НК.

На тази основа съдът не намира да обоснован и извода на представителя на държавното обвинение,че „Първоинстанционният съд много добре е мотивирал приложението на чл.58а от НК при вземане на решението“.Не е обоснован и извода на прокурора,касателно вредоносния резултат и свързаната с него „пречка“ да се приложи чл.55 НК,разгледано на основа разписаното в чл.56 НК,доколкото този резултат е елемент от фактическия състав на самото престъпление и не следва да се цени отделно като отегчаващ фактор при отмерване на вид и размер на наказанието.

Въззивният съд обобщаващо намира,че следва да се определи наказание „лишаване от свобода“ по реда на чл.55 ал.1 вр.чл.58а,ал.4 НК като намира,че при минимален размер от ДВЕ години,това наказание следва да бъде определено в размер от 1 година/размер,определен и от първия съд/.

Необосновано е претенцията на защитата на подсъдимия размера на наказанието от 1 година „лишаване от свобода“ да бъде намален в по-голяма степен.Въззивният съд намира,че с такава по вид и обем наказателна репресия ще се въздейства в най-пълна степен върху подсъдимия П. за постигане целите на наказанието и за поправително-възпитателното въздействие на наказанието,като се респектират останалите членове на обществото да не вършат престъпление,вследствие реализиране на генералната превенция на наказанието.

Поради всичко изложено въззивният съд ще измени първоинстанционната присъда,като определи наказание на подсъдимото лице по реда и при условията на чл.55 ал.1 НК,намирайки,че са налице многобройни смекчаващи вината и наказателната отговорност обстоятелства,а едно от тях е и изключително по своя характер,и липсват отегчаващи такива,като най-лекото предвидено в Закона наказание се явява несъразмерно тежко.

Въззивният съд намира,на основа и на процесуалното развитие на делото,че са налице всички предпоставки за приложението на института на

т.н.“условно осъждане“,като приложи чл.66 ал.1 НК за срок от ТРИ години,считано от влизане в сила на присъдата.Безспорно срока на наложеното наказание „лишаване от свобода“ е по-малък от три години,подсъдимият не е осъждан и за постигане целите на наказанието,за поправяне и превъзпитания на подсъдимия П. не е необходимо да търпи ефективно наложеното наказание.Правилно и първият съд е посочил,че „...проведеното наказателно производство и постановеният осъдителен съдебен акт в достатъчна степен ще въздействат върху него превъзпитателно и предупредително,така че да го мотивират да спазва законоустановения ред“.Ниската степен на обществена опасност на подсъдимия и непредпазливата форма на вина на осъществяване на деянието,както и целите на наказанието не налагат принудителна изолация на П. в места за лишаване от свобода.Размерът на изпитателния срок от ТРИ години е достатъчна гаранция за постигане на необходимия възпиращ и предупредителен ефект върху подсъдимия.За него,както сочи и първия съд,съществува опасност при бъдещо престъпно поведение да изтърпи и отложеното наказание.

Въззивният съд намира за основателното искането на защитата да се отмени,при условията на чл.55 ал.3 НК във връзка с разписаното в ТР№1 от 2023 година на ОСНК при ВКС наказанието, наложено на подс.П. по реда на чл.343г,вр.чл.37 ал.1,т.7 НК-„лишаване от право да управлява МПС“за срок от 1/една/ година.На подсъдимия П. е наложено предвиденото в чл.343г НК кумулативно наказание по чл.37 ал.1 т.7 НК-„лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1/една/ година.Вярно е,че именно вследствие на негово неправомерно поведение като водач на МПС е реализирано пътнотранспортно произшествие с тежък съставомерен резултат.От друга страна стореното е изключение в живота му,целите на наказание могат да се постигнат без да бъде налагано накова наказание и е налице изключително по относителната си тежест съпричиняване на вредоносния резултат чрез неправомерно поведение на пострадалата.

Посочи се и по-горе,че определяне наказание на лице,признато за виновно в извършване на престъпление е специфична правосъдна дейност,основаваща се на принципите на законност и индивидуализация на наказанието,като самият принцип на законност се проявява в две насоки.От една страна,както сочи в ТР№1/2023 година ОСНК на ВКС,въз основа на правната квалификация се установяват санкционните последици от

деянието, т.е. какво е предвиденото наказание, дали е единично или съдържа комплекс от санкции, вкл. с оглед нормата на чл. 343г НК – налагане на кумулативното наказание „лишаване от право да се управлява моторно превозно средство“ по чл. 37, ал. 1. т. 7 от НК. От друга страна съдът отмерва наказание в предели, определени от санкционната част на материалната наказателноправна норма, съдържаща описания състав на престъпление, като едновременно прилага и разпоредби от общата част, имащи отношение към извършеното престъпление/напр. опит по чл. 18 НК, съучастие по чл. 20 НК, продължавано престъпление по чл. 26 НК, редукция на наказание за непълнолетни по чл. 63 НК. Безспорно е, че при определяне на наказание се прилага принципът за индивидуализация, изискващ съобразяване с установените по делото смекчаващи и отегчаващи вина и наказателна отговорност, с цел наказанието да отговори на законовия критерий за справедливост по чл. 348 ал. 5 НПК и се реализират целите по чл. 36 НК. Както се сочи в цитираното тълкувателно решение ОСНК, нормата на чл. 55 НК се прилага след като се установят релевантните за наказателната отговорност обстоятелства, и съдът приеме, че са налице многобройни и/или изключителни смекчаващи обстоятелства. Еднозначно е подчертано, че „Когато съдът определи основното наказание при условията на чл. 55 НК, той може да реши да не наложи допълнителното по-леко наказание, като приложи ал. 3. Това е в съответствие с принципите за определяне на наказанието и преди всичко, с принципа за индивидуализация и привеждане на наказанието в съответствие с особеностите на конкретния случай“, като изрично е подчертано, че разпоредбата на чл. 343г НК по отношение на кумулативно предвиденото наказание „лишаване от право“ по чл. 37 ал. 1, т. 7 НК не изключва приложението на чл. 55 ал. 3 НК в случаите, в които основното наказание за извършено престъпление по чл. 343, чл. 343а, чл. 343б и чл. 343в, ал. 1 НК, е определено при условията на чл. 55 НК.

Законосъобразно решаващият съд се е произнесъл по сторените по делото разноси, като на основание чл. 189 ал. 3 НК е осъдил С. П. да заплати разноси в размер на 2040,20 лева по сметка на СДВР, както и 5 лева държавна такса за служебно издаване на един брой изпълнителен лист.

Не се е произнесъл за веществените доказателства по делото, което следва да се стори по реда на чл. 306 ал. 1 НПК.

При извършената цялостна служебна проверка на атакувания съдебен акт извън направените възражения от защитата на подсъдимото лице, настоящия съд не намери други основания за изменение на атакувания съдебен акт.

Водим от горното, на основание чл.334 т.3 вр.чл.337 от НПК, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда №166/25.10.2023 година на Софийски градски съд, наказателно отделение, 18-ти състав, постановена по нохд №3234/2023 година по описа на съда, като определя наказанието „лишаване от свобода“ за срок от 1 година при условията на чл.55 ал.1 НК,

ОТМЕНЯ присъдата в частта, с която на подсъдимия С. Я. П. е наложено наказание по чл.343г, вр.чл.37 ал.1, т.7 НК- „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1/една/ година и на основание чл.55 ал.3 НК не налага такова наказание.

Потвърждава присъдата в останалата част.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано и протестирано пред ВКС на РБ в 15 дн. срок от съобщението, че е изготвено по реда и начина, указани в чл.350 ал.2 и сл. от НПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____